

lenik a teremben a háznagy vezetésével, fekete ruhában. A munkapárt feláll és zajosan éljenek. Az ellenzéki képviselők közül alig néhányan voltak a teremben.

(Tisza elnöki beszéde.)

Tisza István gróf felment az emelvényre és a következőket mondotta:

Amidőn először intézem szavamat a t. Házhoz erről a helyről, köszönetet fejezek ki a reám nézve annyira megtisztelő megválasztásért. A reám ruházott feladat magasztos volta és kötelességem nagyságának érzete dominálja lelkemet. Ebben az ünnepélyes pillanatban azt a fogadalmat teszem Önök előtt, hogy *ezt a kötelességet szolgálni fogom teljes odaadással, nem ismerve melléktekintetet, nem ismerve ingadozást, habozást és félelmet, nem ismerve semmi egyebet a kerek világon, mint lelkiismeretem parancsszavát.* (Lelkes, hosszantartó éljenzés.)

A mi házszabályaink törvényes alapja az 1848. évi IV. törvényekben gyökeredzik. Ez a törvény adott meghatalmazást az országgyűlés mind a két házának, hogy jogszabályt alkossanak és meg hozzák a saját szabályukat. Ezen törvényes meghatalmazás folytán mind a két tábla a tanácskozáshoz szükséges csend és rend iránt szabályokat alkot és azoknak végrehajtását elnöke által szigorúan eszközli. A meghatalmazás tehát, amidőn a képviselőházat kötelezi jogszabályok alkotására, jogcímét merít magának, hogy a Ház tanácskozásához szükséges, csend és rend megalkotására szükséges házszabály készítésére hívja fel a képviselőházat. (Felkiáltások: Ugy van! Ugy van!)

Ami a tárgyalási rendet illeti, úgy gondolom, hogy nem nevezhetjük a tárgyalás rendjének az olyan eljárást, amely a tárgyalás természeténél fogva céljának elérését, a házhatározat hozatalát hiusítja meg. Én tehát azt hiszem, hogy a magyar képviselőház azon, fájdalom, már krónikussá vált beteg állapotával most ilyen jelenségeket hoz felszínre, eltávolodott az 1848-iki törvényben adott meghatalmazástól és azt hiszem, hogy a házszabályainknak csak akkor lehet jogi és erkölcsi alapját helyes irányban használni és alkalmazni, ha azzal valóban megteremtjük a tárgyalásoknak azt a csendjét és rendjét, amelyet a törvény imperative ír nekünk elő. (Hosszantartó zajos éljenzés és taps.)

A parlament tehetetlensége, — előbb paralizise — de ha végtelenül tart, utóbb agóniája lesz a nemzetnek. Ma már felesleges azokra a jelenségekre rámutatnunk, melyek intő példái annak, minek van kitéve minden faktor részéről egy olyan nemzet, mely ezen rendelkezési jognak épségbentartási jogáról megfélekedzik. Ennek a napról-napra égetőbb, napról-napra nyomasztóbb bajnak elhárítása végett szükség van mindnyájunk becsületes közreműködésére. Én erre a hazafias munkára hívom fel tisztelettel a Házat és biztosítom a Házat arról, hogy csekély erőm teljes megfeszítésével teljesíteni fogom kötelességemet.

Az új elnök beköszöntő szavait percekig tartó frenetikus tapsorkánnal és éljenzéssel fogadta a Ház.

(Vége 4 órakor.)

Ezután Darvay Fülöp, a mentelmi bizottság előadója terjesztette be Justh Gyula és Lovász Márton mentelmi ügyében a bizottság jelentését. A bizottság azt javasolja, hogy mindkét képviselőt a Ház megkövetésére utasítsák. A többség véleményével szemben Kállay Ubul külön véleményt jelentett be. A Ház többsége a bizottság véleményét fogadta el.

Barabás Béla tiltakozik az ellen, hogy az ülések idejét önkényűleg meghosszabbítsák. Tisza István gróf a Ház zajos helyeslése mellett azzal magyarázza ezt, hogy az elnökválasztás csak intézkedés, de nem tárgyalás. Javasolja, hogy a Ház holnapi ülésének napirendjére a véderőreformot tűzzék ki. A munkapárt az előterjesztést elfogadta.

Az interpellációkat holnapra halasztották és hitelesítették az ülés jegyzőkönyvét.

Barabás Béla akart beszélni ezután, de az elnök nem adta meg neki a felszólalásra az engedélyt.

Az ülés délután 4 órakor végződött.

SZINHÁZ, MŰVÉSZET

Színházi műsor.

Csütörtökön *A szegény Jonathán*, operett. (1/3)

Pénteken *Vigyázz a nőre!* Bohózat. (A Góth-pár föllépte.) Bérletszünet. Főlemelt helyárrakkal.

Szombaton délután *Kis lord*, színmű. A szegedi szünidei gyermektelep javára. Főlemelt helyárrakkal.

Szombaton este *Vigyázz a nőre!* Bohózat. (A Góth-pár föllépte.) Bérletszünet. Főlemelt helyárrak.

Vasárnap délután *A zezred apja*, operett.

Vasárnap este *Vigyázz a nőre!* Bohózat. (A Góth-pár föllépte.) Bérletszünet. Főlemelt helyárrak.

A színészek mozgalmá

és a szegedi szintársulat.

(Saját tudósítónktól.) A Délmagyarország legutóbbi számában kimerítő tudósítást közölt a magyar vidéki színészek mozgalmáról. A vidék színészei szervezkedni akarnak az igazgatók kartelljével szemben. A pozsonyi, miskolci, pécsi és szatmári szintársulatok fölhívást intéztek az összes vidéki színészekhez, hogy csatlakozzanak a mozgalomhoz. A fölhívás Szegedre is megérkezett.

Megírtuk, hogy a szegedi szintársulat a napokban társulati gyűlést tart, amelyen majd elhatározzák, hogy csatlakoznak a mozgalomhoz. A szegedi színészek szervezkedése azonban, mint értesülünk, megrekedt. Bizonytalan időre elhalasztották a társulati gyűlést.

— Almássy Endre színigazgató — mondják egyes színészek — beteg és ezért halasztottuk el a gyűlést. Ki akarjuk kerülni annak a látszatát, hogy mi az igazgató ellen törnénk — a háta mögött.

Most már bizonyos, hogy a vidéki színészek szervezkedéséből nem lesz semmi. A szegedi szintársulat, amely legnagyobb a vidéken, már is hátat fordított a szervezkedésnek. Valami látszatot említenek, amit ki akarnak kerülni, azért halasztják „bizonytalan időre” a szervezkedést.

Látszat ide, látszat oda, a színészek körében minden szociális mozgalom holt talajra talál. Folyton sirnak és jajgatnak, de soha semmi közösséget nem vállalnának szociális mozgalommal. Egy csipetnyi érzékük nincs a szociális eszmék iránt. Most például kiváló alkalom kínálkozott a szervezkedésre. Négy szintársulat már a nyomtatott fölhívásig is eljutott. De hiábavaló néhány agilis és okos színész fölbuzdulása, a kollégáik közönyösségén megakad minden igyekezetük.

— Olyan cigánynép vagyunk mi, — mondta az egyik színész. — Vándorolunk, talán meg sem tudnánk telepedni.

Ebben az önleplező megjegyzésben benne tükröződik a magyar vidéki színész átlagos világnézete. A pillanat érdekli, senkivel és semmivel nem törődik. Szociális mozgalom — ez nem színésznek való dolog. Az érdekeik megvédéseért való „szervezkedés” is csak szalmaláng, amely azonban a szegedi színházban még csak nem is pislog.

* Szegény Jonathán és szegény közönség.

Bár a mai reprizen üres volt a ház, ez ürességnél azonban még üresebb volt az előadás. Felülmulták önmagukat, ami nagy szó. De hát ami igaz, igaz, — ilyen unalmas előadást még ezek a színészek se igen produkáltak.

Most láttuk különben ebben a szezonban az első meglepő ötletet. A színpadon nagy dobbal és cintányérral egy kis zajt. Nagyszerű! Mindig mondtuk, hogy a szegedi színházban rendezik a legrosszabb előadásokat.

Keresik a perdita gyilkosát.

— Holtponon a nyomozás. —

(Saját tudósítónktól.) Budapesten, a Dohány-utcában, kedden rablógyilkosság történt. Meggyilkoltak és kiraboltak egy utcai leányt. *Scwarcz Johanna* a perdita neve, huszonnyolc éves. Ismert alakja volt Budapest éjjeli utcájának. Elegáns, intelligens megjelenésű nő volt. A Dohány-utca 47. számú házban lakott, ahol rajta kívül még tizenkét utcai leány volt szálláson. Az életmódja elütött a többiekétől. Nem szórta könnyelműen a pénzt, takarékosan élt. Az özvegy édesanyját, aki Egerben lakik, állandóan pénzrel segítette, betétkönyve is volt. Rendkívül sokat adott a megjelenésére. Nemrég ékszereket vásárolt, napi tizenhat korona törlesztésre.

Kedden délután két órakor fedezték föl a rablógyilkosságot. Ugy történt az eset, hogy amikor egy leány föl akarta vinni az ebédet *Schwarcz Johanna* szobájába, az ajtót zárva találta. Miután pedig hosszas kopogás után sem kaptak választ, fölfeszítették az ajtót. Megdöbbenő látvány tárult a ház népe elé: az utcai leány élettelenül fektült a földön, a szobák földűiták. Kék foltok voltak a leány nyakán, azonnal megállapították, hogy megfojtották. Az ékszereket letépte a gyilkos a leány testéről. Két-ezer korona értékű volt az elrabolt ékszer. A takarékkönyvet és a leány drága fülbevalóját nem találta meg a gyilkos.

A rablógyilkosság híre nyomban szétfutott a fővárosban. A rendőrség nagy apparátussal megindította a nyomozást, amely eddig még eredménytelen.

A leány szobájában a levelek és a fényképek között talált a rendőrség egy verset, amelyet a meggyilkolt utcai leány írt. Egy egész élet van abban a néhány sorban. És olyan megkapó finomság, lírai erő, hogy bámulatba ejtette az újságírókat és a rendőrséget. Íme a vers:

Szomorú és szép, ami elmúlt
A csókok és az ölelések,
A dal, amit eldudoltak
Az álmodozó fehér halottak
Aki még egyszer visszanéznek.
Szomorú és szép minden emlék
Az első csók és anyám könnye
S olyan busak a betelt vágyak
Mint elfelejtett ibolyáknak
Halk illata egy régi könyvben.

A rendőrség a tényállás kiderítése után azt igyekezett megállapítani, hogy ki járt utoljára a leánynál. Erre vonatkozólag *Bodó Etel* takarítónő igen fontos vallomást tett. Elmondta, hogy az udvaron reggel félnyolc és háromnegyednyolc óra között egy szürkeruhás, magas fiatalemberrel találkozott, aki *Schwarz Jolán* után érdeklődött. Az ismeretlen megkérte, hogy vezesse fel hozzá, ő fel is vezette az előszobáig és kapagtatott a leány ajtaján s aztán az ismeretlen embert otthagyták.

Majdnem bizonyos, hogy az a gyilkos, akit *Bodó Etel* beszéltetett.

Szerdán reggel a rendőri felügyelet alatt álló leányok csoportosan jelentkeztek a rendőrségen s pontos személyleírás kértek arról az emberről, akit *Bodó Etel* látott. A leányok közül *Lovász Rózi* elmondta, hogy hétfőről keddre virradó éjjelen *Schwarz Johannát* két fiatalember társaságában látta sétálni föl és alá a Dohány-utca és Erzsébet-körut sarkán. Az egyik, külseje után ítélve soffőr, színinövendék vagy artista volt.

Más leányok elmondták, hogy ők is tudnak